

Sygn. akt IC 214/18

# WYROK

**W IMIENIU**

**RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 20 marca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Lidia Dudek

Protokolant: Karolina Żerdzińska – Wydmuch

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2019 roku w Częstochowie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. S.

przeciwko Powiatowi C. i Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego w C. - zastępowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości;

2. zasądza od Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w C. na rzecz adwokata Ł. N. kwotę 4428 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem złotych), obejmującą podatek VAT, tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce B. S. z urzędu;

3. nie obciąża powódki kosztami procesu poniesionymi przez pozwanych.

**Sygn. akt I C 214/18**

## UZASADNIENIE

Powódka B. S., po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa, wniosła o zasądzenie:

1) od pozwanego Skarbu Państwa — Prezesa Sądu Rejonowego w C. kwoty 600.000,- złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa od dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego pozwanego zwalnia drugiego, przy czym aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela obaj pozwani pozostają zobowiązani, z tytułu odszkodowania z art. 417 § 1 i 2 k.c. oraz

2) od pozwanego Powiatu (...) kwoty 600.000, złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa od dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jednego pozwanego zwalnia drugiego, przy czym aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela obaj pozwani pozostają zobowiązani, tytułem odszkodowania z art. 417 § 1 i 2 k.c. (k. 3, 28).

W uzasadnieniu żądań powódka wskazała, że poniosła szkodę związaną z działaniem pracowników Zespołu Opieki Zdrowotnej w B. (poprzednio Zespół Opieki Zdrowotnej dla powiatu c. w C., Szpital (...) w B.) wynikającą z pomyłek znajdujących się w wypisie po operacji nogi, która miała miejsce w 1974 r., jako kontynuacja leczenia powódki po wypadku w 1973 r. Podmiotem obecnie odpowiedzialnym za zobowiązania Zespołu Opieki Zdrowotnej w B. jest

pozwany Powiat (...), bowiem zgodnie z treścią Uchwały nr (...) Rady Powiatu (...) z dnia 30.01.2009 r. postanowiono zlikwidować Zespół Opieki Zdrowotnej w B. ustalając, iż zobowiązania Zespołu po jego likwidacji przejmie Powiat (...) (§ 7 Uchwały). Szkada miała mieć związek z jej poważnymi wypadkami z 22.04.1973 r. i kolejnego wypadku z 1993 r. Błędy miały polegać m.in. na mylnym oznaczeniu jej nazwiska w dokumentacji medycznej, a także w późniejszych orzeczeniach. Roszczenie wiązało się bowiem z błędnym wpisaniem panieńskiego nazwiska powódki, które brzmiało „R.” a wpisane zostało (...) przez Sąd karny, który wydał wyrok skazujący sprawcę wypadku komunikacyjnego, który miał miejsce w 1973 r., a w wyniku którego Powódka ucierpiała, oraz z – brakiem nadzoru pozwanego nad funkcjonariuszami publicznymi którzy dopuścili się błędów w pisowni nazwiska panieńskiego powódki. Zdaniem powódki ten błąd zawarty był w orzeczeniu karnym Sądu Powiatowego w C. (obecnie Sądu Rejonowego w C.) sygn. V Kp (...) przeciwko J. U..

Szczegółowym uzasadnieniem okoliczności, z których powódka wywodziła swe żądanie było jej zdaniem to, że w dniu 22 kwietnia 1973 r. stała z sześciioletnią siostrą na przystanku autobusowym. Był to drugi dzień Świąt Wielkanocnych. Niespodziewanie uderzył w nią samochód osobowy kierowany przez funkcjonariusza ówczesnej Milicji Obywatelskiej będący w stanie nietrzeźwości. Kierowca samochodu po uderzeniu nie zatrzymał się, a wślókł ją jeszcze ok. 200 m., po czym odrzucił ją do rowu. Powódka doznała urazu głowy i mózgu, złamania kości czołowej ze szczeliną, ran urazowych wargi górnej strony lewej i brody, niedowład, stłuczenia i wiele innych. Stan powódki ciągle się pogarszał.

Zdaniem powódki z uwagi na pomyłki w dokumentach nie mogła otrzymać renty. Zarówno w wyroku przeciwko sprawcy wypadku, jak i w dokumentacji medycznej (karty informacyjnej leczenia szpitalnego Zespołu Opieki Zdrowotnej, Szpitala Górniczego w B. po operacji w 1974 r. stanowiącej kontynuację leczenia po wypadku w 1973 r.) wpisywano jej nazwisko panieńskie jako R. zamiast prawidłowego R.. Dalej podniosła, że w wypisie po operacji na nogę w Szpitalu w B., która miała miejsce w 1974 r. jako kontynuacja leczenia po wypadku w 1973 r. podobnie jak w wyroku sądu karnego zamiast jej panieńskiego nazwiska R. napisane było „R.”. Zdaniem powódki, błędy w zanotowaniu jej nazwiska były podstawą dla odmowy przyznania jej renty w 1973 r. Przyznano zaś jej symboliczne odszkodowanie. Zdaniem powódki błędy w zapisie jej nazwiska spowodowały to, że nie otrzymała ona renty. Kolejno powódka wskazała, że mylnie sporządzone dokumenty po jej staraniach zostały poprawione. Powódka wskazała także, że sama początkowo nie przywiązywała do tego wagi. Podniosła, że błędy w pisowni jej nazwiska popełnione przez funkcjonariuszy publicznych – pracowników instytucji finansowanych ze środków publicznych - powodują, że to Skarb Państwa i Powiat C. powinny ponieść odpowiedzialność za ich działania, które skutkowały wyrządzoną jej szkodą. Zdaniem powódki odpowiedzialność powiatu wynika z faktu, iż był on właścicielem szpitala w B., gdzie nastąpiły pomyłki w dokumentacji powódki (k. 3 i n., k. 28 i n.).

Pozwany Skarb Państwa – Prezes Sądu Rejonowego w C. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania (k. 43-52).

Pozwany podniósł w pierwszej kolejności zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując na art. 442 i 442<sup>1</sup> § 1 k.c. Wskazał na 3 letni termin przedawnienia, biegnący od chwili kiedy poszkodowana dowiedziała się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. Dalej pozwany podniósł, że nie można mu w kontekście przedawnienia przypisać naruszenia praw podmiotowych określonych w art. 5 k.c. Odnosząc się merytorycznie do twierdzeń pozwu, wskazał, że omyłka w postaci błędu w nazwisku nie przyczyniła się do tego, że powódce odmówiono renty z tytułu niezdolności do pracy, spowodowanej wypadkiem z 1973 roku. Brak jest również podstaw do zasądzenia odszkodowania albowiem wskazane działania pozwanego ad. 1 nie mieszczą się w kategorii szkody spowodowanej wydaniem prawomocnego orzeczenia. Dalej pozwany wskazał, że powódka w żaden sposób nie udowodniła swoich twierdzeń w kontekście przywołanych przepisów zgodnie z art. 6 k.c.

W odpowiedzi pozew pozwany Powiat C. wniósł o oddalenie powództwa w stosunku do niego (k. 77, 80-81). W uzasadnieniu pozwany wskazał, że nie uznaje powództwa co do zasady i co do wysokości. Podniósł zarzut nie udowodnienia wszelkich twierdzeń wskazanych w pozwie. Nadto dokumentacja medyczna jest obecnie nie do

odtworzenia. Nadto powódka nie wykazała żadnych elementów odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. W toku dalszego postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

### **Sąd ustalił, co następuje:**

Powódka B. S. uległa wypadkowi 22 kwietnia 1973 r. oraz w 1993 r. W wyniku wypadków doznała licznych obrażeń. Była leczona m.in. Zespole Opieki Zdrowotnej dla powiatu c. w C., (...) w B. (obecnie Zespół Opieki Zdrowotnej w B.). Powódka otrzymuje świadczenie z ZUS. Powodem uprzednich odmów świadczenia rentowego powódce było niezakwalifikowanie powódki przez odpowiednią komisję do którejkolwiek z grup inwalidzkich, co dopiero zostało zmienione wyrokiem Sądu Wojewódzkiego we W. z 15 września 1994 r. sygn. IX2U (...).

Sprawca wypadku J. U. został skazany wyrokiem Sądu Powiatowego w C. IV Wydział Karny z dnia 6 sierpnia 1973 roku wydanym w sprawie VKp (...) na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat oraz 3 000 złotych grzywny lub 30 dni pozbawienia wolności. W wypisie z repertorium za rok 1973 oraz w zaświadczeniu wydanym przez Sąd Rejonowy w C. nazwisko panięńskie matki zostało błędnie określone jako R.. Błędnie wpisane nazwisko sprostowano w repertorium na podstawie zarządzenia z dnia 14 listopada 2014 roku.

/ **dowód:** pisma ZUS k. 18-23, kserokopie dokumentacji medycznej oraz sprawozdań sądowo-lekarskich k. 60-65, wypis z repertorium za rok 1973 k. 66, zaświadczenia Sądu Rejonowego w C. k. 67-68, orzeczenie Obwodowej Komisji Lekarskiej do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia k. 69-69verte, decyzja odmawiająca prawa do renty k. 70-70verte, decyzja ZUS z 1974 roku k. 71, wyciąg z protokołu Sądu Wojewódzkiego z L. k. 72-73, orzeczenie z 1974 roku k. 92-92verte, decyzja ZUS z dnia 16 września 1992 roku k. 93-93verte, wypis z treści orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k. 95, orzeczenie lekarza ZUS k. 96-96verte, zaświadczenia ZUS k. 97, pismo ZUS z dnia 21 sierpnia 2012 roku k. 98, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 99-99verte, zaświadczenie o stanie zdrowia k. 100-100verte, orzeczenie ZUS z dnia 11 sierpnia 2017 roku k. 101-101verte, wyrok Wojewódzkiego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. k. 102-103verte, decyzja ZUS k. 104-104verte, odwołanie z dnia 18 października 1999 roku k. 105-106, odpowiedź na odwołanie k. 107, wyrok Sądu Okręgowego we W. k. 108-109, apelacja k. 110-113, decyzja z dnia 20 października 2003 roku k. 114, odwołanie k. 115-116, odpowiedź na odwołanie k. 117, wyrok Sądu Okręgowego w L. z uzasadnieniem k. 118-122, decyzja z dnia 26 marca 2008 roku k. 123, odwołanie k. 124-126, wyrok Sądu Okręgowego w L. z uzasadnieniem k. 127-118, wyrok Sądu Apelacyjnego we W. z uzasadnieniem k. 129-134, odpowiedź ZUS k. 128, wniosek o przyznanie świadczenia k. 136-139, decyzja ZUS z dnia 27 lutego 2015 roku k. 140, odwołanie k. 141-146, pismo powódki z dnia 11 maja 2012 roku k. 147-149, decyzja ZUS k. 150, odpowiedź ZUS k. 151-152, wniosek o przyznanie świadczenia k. 153-154, 156-157, decyzja ZUS z dnia 3 listopada 2015 roku k. 158-159, wyrok WSA w W. z uzasadnieniem k. 159-162, decyzja ZUS z dnia 15 lutego 2017 roku k. 163, decyzja ZUS z dnia 12 czerwca 2017 roku k. 164-166, decyzja ZUS z dnia 26 października 2017 k. 167-168, zaświadczenie o wpisie do ewidencji k. 169, aneks k. 170, zaświadczenie k. 171, przesłuchanie powódki k. 211-212/.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dowody z dokumentów, które nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności. Spór dotyczył tego, czy te dokumenty stanowiły podstawę dowodową dla żądanego przez powódkę roszczenia.

Sąd dał jedynie częściowo wiarę zeznaniom powódki, w zakresie w jakim dotyczą one samego faktu wypadku. Natomiast są one niewiarygodne w tej części, w której powódka wskazuje, że przyczyną odmowy przyznania świadczeń był błąd w wyroku sądu i dokumentacji medycznej.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Pozwanym w niniejszej sprawie był powiat (...) jako odpowiadający za zobowiązania podmiotu medycznego, u którego powódka leczyła się po wypadku oraz Skarb Państwa – reprezentowany przez Prezesa Sądu Rejonowego w C. jako podmiot odpowiedzialny za funkcjonariusza publicznego, który poprzez wydanie orzeczenia karnego miał wywołać szkodę na rzecz powódki.

Powódka wskazywała, że wskutek błędu w dokumentacji medycznej oraz w wyroku Sądu Powiatowego z dnia 6 sierpnia 1973 roku, nie przyznano jej renty z tytułu niezdolności do pracy. Wobec powyższego powódka wniosła o zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 600 000 złotych.

Podstawę ewentualnej odpowiedzialności pozwanego za szkodę wyrządzoną przez funkcjonariuszy tego Zakładu stanowiła zatem co do zasady art. 417 k.c. w brzmieniu obowiązującym w 1973 roku.

Zgodnie z tym przepisem Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności. Natomiast zgodnie z § 2 tego przepisu Funkcjonariuszami państwowymi w rozumieniu niniejszego tytułu są pracownicy organów władzy, administracji lub gospodarki państwowej. Za funkcjonariuszy państwowych uważa się również osoby działające na zlecenie tych organów, osoby powołane z wyboru, sędziów i prokuratorów oraz żołnierzy sił zbrojnych. Należy mieć na uwadze, że zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 19 lipca 2004 roku) do zdarzeń i stanów prawnych powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 417, art. 419, art. 420, art. 420<sup>1</sup>, art. 420<sup>2</sup> i art. 421 ustawy, o której mowa w art. 1, oraz art. 153, art. 160 i art. 161 § 5 ustawy, o której mowa w art. 2, w brzmieniu obowiązującym do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

W ówczesnym stanie prawnym nie obowiązywał jeszcze przepis art. 417<sup>1</sup> k.c. który został dodany 1 września 2004 roku, nie może zatem mieć zastosowania do stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Powódka w pozwie wskazywała, że to błędny zapis jej nazwiska był powodem dla odmowy przyznania jej renty. Wskazać należy w tym zakresie na kserokopię orzeczenia obwodowej komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, z której wynika, że powodem odmowy uznania powódki za inwalidę w 1974 r. był brak podstaw do zakwalifikowania powódki do grupy inwalidzkiej (k. 92), a nie błędy w dokumentach. Potwierdza to dokładnie treść wyroku i uzasadnienia Sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu z 15 września 1994 r. w którym sąd zmienił decyzje organów ZUS i stosownych komisji, przyznając rentę inwalidzką powódce. W uzasadnieniu sąd wyraźnie stwierdził, że powódka nie otrzymała renty, gdyż organy ZUS nie zakwalifikowały jej do żadnej z grup inwalidzkich, nadto sąd wskazał, że powódka nie odwołała się od pierwszej odmownej decyzji. Sąd nie wskazał, że powodem odmowy świadczenia rentowego były błędy w dokumentach.

Bezzasadne było zatem powoływanie się na błędy w dokumentacji medycznej. Błędy te jak wynika z materiału dowodowego zostały zweryfikowane przez organy administracji. Brak jest związku przyczynowego pomiędzy wskazanym błędem a decyzją o nieprzyznaniu świadczenia.

Należy podkreślić, że powódka nie odwołała się od pierwszego orzeczenia komisji lekarskiej, przez co nie może przerzucać za to odpowiedzialności na osoby trzecie. Powódka odwołała się dopiero od drugiej decyzji w przedmiocie odmowy świadczenia społecznego, a sąd powszechny uznał jej odwoalnie i przyznał jej świadczenie.

Należy wskazać, że twierdzenia powódki pozostają w sprzeczności z treścią dokumentów, które sama załączyła jako dowody swego roszczenia.

Zaznaczenia wymaga, że obiektywne błędy zarzucane dokumentom oraz orzeczeniu przez powódkę stanowić mogły oczywistą omyłkę pisarską podlegającą sprostowaniu, o co powódka mogła wnosić. Nie sposób oczywistej omyłki pisarskiej rozważać w kategorii bezprawności orzeczenia.

Wskazać należy, że wprawdzie od decyzji przez ZUS wydanych, nie przysługuje odwołanie w administracyjnym toku instancji, tylko do sądu, ale jest to zwykły środek odwoławczy, nie ma on charakteru nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Zgodnie z art. 127 § 1 i 2 k.p.a. od decyzji wydanej w pierwszej instancji służy stronie odwołanie tylko do jednej instancji. Właściwy do rozpatrzenia odwołania jest organ administracji publicznej wyższego stopnia, chyba że

ustawa przewiduje inny organ odwoławczy. W tym wypadku, gdy chodzi o przedmiotową decyzję ZUS, organem tym był sąd, a powódka wniosła zażalenie tylko na drugą odmowną decyzję w przedmiocie świadczenia społecznego.

W niniejszej sprawie brak jest zatem podstaw do przyjęcia, aby pozwany powiat działał bezprawnie gdyż podstawą decyzji odmownej nie były błędne dane powódki. Takie twierdzenie jest jedynie stanowiskiem powódki, sprzecznym z dokumentami przedstawionymi przez nią samą. Pozwany zachował tryb przewidziany w ustawie do podejmowania tego rodzaju rozstrzygnięć co do drugiej decyzji, co do zaś pierwszej to należy wskazać, że sama ponosi odpowiedzialność za nieskorzystanie z przysługującego jej uprawnienia.

Działanie pozwanego powiatu nie wskazane nawet przez powódkę, nie było siłą rzeczy podstawy decyzji odmownych w przedmiocie świadczeń społecznych. Działanie pozwanego mieściło się w granicach przyznanym pozwanemu przez ustawodawcę kompetencji, nie nosiło cech bezprawności, było bowiem działaniem w ramach porządku prawnego.

W tym kontekście nie sposób analogicznie twierdzić, że błąd w danych osobowych powódki zawarty w wyroku sądu karnego stał się podstawą do odmowy jej świadczenia społecznego. Powódka nie tylko nie wystąpiła o sprostowanie orzeczenia, ale też nie wystąpiła o ewentualne stwierdzenie we właściwym postępowaniu jego niezgodności z prawem, które to żądanie nie zostałyby uwzględnione z uwagi na możliwość sprostowania orzeczenia w trybie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej.

Należy mieć na uwadze, że wyrok Sądu Powiatowego z 1973 roku nie przyczynił się do tego, że odmówiono powódce renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem z tego roku, bowiem rentę przyznano powódce dopiero w związku z wypadkiem jakiego uległa w 1993 roku. Trudno zatem przyjmować, że omyłka popełniona w wyroku był przyczyną odmowy przyznania świadczenia z tytułu niezdolności do pracy. Wyrok ten nie był podstawą orzekania o stanie zdrowia powódki. Organy odnoszące się do żądania powódki wydały orzeczenie na podstawie dokumentacji medycznej a nie wyroku sądu karnego. Dodatkowo należy podkreślić, że jak twierdzi sama powódka pracowała w roku 1981 a zatem była zdolna do pracy przed 1993 roku, kiedy to przyznano rentę.

W świetle art. 417 w brzmieniu obowiązującym w 1973 roku pozwani nie odpowiadają za szkodę wyrządzoną przez funkcjonariuszy państwowych przy wykonywaniu powierzonej im czynności. Wskazane uchybienia nie doprowadziły do powstania szkody.

Należy podkreślić, że twierdzenia powódki analogiczne w odniesieniu do każdego z pozwanych, nadto były ogólnikowe, mało precyzyjne i również nie poparte dowodami relewantnymi zgodnie z treścią art. 6 k.c. Powódka nie wykazała w żaden sposób związku szkody z zasygnalizowanym przez nią działaniem pozwanego. Powódka nie wykazała również w żaden sposób związku przyczynowego pomiędzy powstaniem szkody w wypadku samochodowym a działaniem pozwanego, ani też nie wykazała szkody i związku przyczynowego działania pozwanego, które by miało spowodować niesprecyzowaną u powódki szkodę.

Nawet w razie odmiennej oceny co do sprostania powódki obowiązkowi dowodowemu z art. 6 k.c. to wskazać należy, że jak zasadnie podniósł pozwany, roszczenie było niezbitie przedawnione. Powódka wskazuje czasokres powstania szkody na lata 1973, 1993, co oznacza, że roszczenie to jest przedawnione w związku z upływem trzyletniego biegu terminu przedawniania, a powódka nie może uzyskać ochrony prawnej wobec przedawnionego roszczenia. Nie ma w tym zakresie znaczenia fakt, że powódka nie miała wiedzy o przedawnieniu roszczeń. Nie można uchylić się od skutków prawnych przedawnienia roszczenia poprzez argumentację, że nie było się świadomym, iż obowiązują w tym zakresie stosowne normy. W przypadku czynów niedozwolonych trzyletni termin przedawnienia liczy się do dnia, w którym poszkodowany dowiedział się zarówno o samej szkodzie, jak i o osobie zobowiązanej do jej Zaznaczyć jednak należy, że ustalenie wiedzy poszkodowanego o szkodzie i osobie zobowiązanej nie jest jednak rekonstrukcją rzeczywistego stanu świadomości poszkodowanego, lecz stanowi przypisywanie mu świadomości wystąpienia szkody według kryteriów zrelatywizowanych do właściwości podmiotowych poszkodowanego, dostępnej mu wiedzy o okolicznościach wyrządzenia szkody oraz zasad doświadczenia życiowego, w szczególności co do powiązania zaistniałej szkody określonym czynem niedozwolonym.

Sąd Okręgowy podziela w pełni zapatrywania prawne wyrażone przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, zastępującą pozwaną Sąd Rejonowy, wyrażoną w odpowiedzi na pozew.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska powódki, jakoby podniesienie przez pozwanych zarzutu przedawnienia byłoby w realiach niniejszej sprawy nadużyciem zasad współżycia społecznego. Zasadnie odparł pozwaną Sąd Rejonowy w C., że przedstawiciele Skarbu Państwa nie doprowadzili do przedawnienia roszczenia, a tylko taka sytuacja usprawiedliwia zastosowanie art. 5 k.c., które można stosować jedynie wyjątkowo w nielicznych przypadkach na zasadzie słuszności, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie. Nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. zgodnie z jednolitym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa może nastąpić tylko w zupełnie wyjątkowych, drastycznych sytuacjach, a warunkiem sine qua non dopuszczalności zastosowania konstrukcji nadużycia prawa podmiotowego jest sprzeczność z zasadami współżycia społecznego postępowanie dłużnika, który swoim zachowaniem (przede wszystkim zawinionym umyślnym, ewentualnie nieumyślnym) doprowadził do nie wytoczenia przez wierzyciela powództwa (por. analogiczne poglądy wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2001 r. sygn. II CKN 604/00 oraz wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 1997 r. sygn. I CKN 323/97; por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 1997 r. sygn. I CKN 323/97; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1993 r. sygn. III CZP 8/93; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2000 r. sygn. III CKN 566/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2000 r. sygn. II CKN 468/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2001 r. sygn. II CKN 604/00).

Z tych wszystkich względów, Sąd oddalił powództwo.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w C. z 28 maja 2018 r. sygn. I C (...) powódka została zwolniona od kosztów sądowych w całości (k. 11).

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd nie obciążył powódki kosztami procesu, w szczególności kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej. Sąd miał w tym wypadku na uwadze subiektywne i zasadniczo usprawiedliwione przekonanie powódki o słuszności swoich roszczeń i emocjonalne zaangażowanie powódki w spór wynikły niewątpliwie z traumatycznego zdarzenia, jakiego doznała powódka. Sąd miał również na względzie aktualną sytuację ekonomiczną powódki, która utrzymuje się z niskich świadczeń społecznych, nie posiada innych dochodów, ani majątku.